

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Paulo Constantinopolitano episcopo. Cap. V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

THEODORITI HISTOR.

De secunda Beati Athanasii relegatione, & Grego-
rij tum ordinatione tum morte. CAP. IIII.

HIS & similibus rationibus cum leuem in primis & flexibilem Constantij animum oppugnassent, persua-
dere vt Athanasius ecclesia pelleretur. Athanasius au-
rem, intellectis eorum insidiis, clam se subduxit Alexandria,
& recta in Occidentem contendit. Etenim Iulium episco-
pum, qui tum Romanam rexit ecclesiam, Eusebiani de cri-
minibus, quæ falso contra Athanasium confinxerant, per
litteras certiore fecerant. Ille ecclesiæ canonem secutus, &
eos iussit Romam venire, & diuinum Athanasium, quo pro
se in iudicio ipse responderet, vocauit. Qui vt primum
fuit accersitus, eò maturè contendit. Tragediæ autem au-
thores Romam ideo non sunt profecti, quòd intellexerunt
sua mendacia manifestò fore deprehensa. Qui vbi oues
gregis Alexandrini pastore destitutas vident, quendam no-
mine Gregorium, lupum videlicet in locum pastoris, sub-
stituunt. Qui ad sex annos multo maiore crudelitate, quàm
agrestes belluæ, in gregem vsus tandem à suis ipsius oui-
bus misere extinctus fuit, debitasq; suæ improbitatis pœ-
nas persoluit.

De Paulo Constantinopolitano episcopo. CAP. V.

Athanasius vero ad Constantem accedens (Constan-
tinus enim filius Constantini natu maximus, in bello
interemptus erat) de factionis Arianæ insidiis con-
queri, bellum contra fidem apostolicam excitatum lamen-
tari, & tum patris, tum magni concilij Nicæni, quod ille
conuocauerat, eum in memoriam reducere cœpit: quinetiã
decreta patrum, quibus ille vna interfuerat, ab eo lege con-
firmata fuisse. Talia cum gemitu & lachrymis apud Con-
stantem Imperatorem elocutus, eum ad patrem æmulandũ
excitauit. Nam simul atque ista audiuit, litteras scripsit ad
fratrem, quibus cum hortabatur, vt hæreditatem pietatis
paternæ integram inuiolatamq; seruaret. Illum enim im-
perium pietate stabiliuisse, tyrannos, qui Romanos oppres-
serant, profligasse, & Barbaros vndiq; in suam potestatem
redegisse. Quibus literis persuasus Constantius, mandatum
dedit

dedit, ut episcopi tum Orientis, tum Occidentis Sardicæ, quæ est in Illyria vrbs gentis Daciæ primaria, aduentarent. Nam aliis multis morbis vexabatur ecclesia, ad quos curâdos concilium necessario requirebatur. Etenim Paulû, episcopum Constantinopolitanum, qui pro sana doctrina se periculis offerebat, Ariani, tanquam seditionis authorê ac ducem accusabant: aliâq; nonnulla ei obiectabant crimina, quæ per calumniâ pietatis præconibus inferre solebant. Verum populus veritus aduersariorum insidias, hunc Paulum Sardicam id temporis proficisci non sinit. Paulo autê post Constantius Imperator, cuius animus facillimè huc illuc impellebatur, Ariariorum suâsu Paulum Constantinopoli exturbauit, & ad Cucusum, paruû oppidû olim ditioni gentis Cappadociæ subiectum, nunc autê Armeniæ minori adiunctum, relegandum curauit. At ne hac quidem Pauli in solitudine commoratione contenti erant rerum omnium perturbatores Ariani, sed missis eò quibusdam suæ cruentæ voluntatis ministris, eum violenta morte affecerunt. Quod etiam Diuus Athanasius in Apologia, quam pro suæ fugæ defensione conscripsit docet, his fere verbis. Ariani, vbi Paulum episcopum Constantinopolitanum persecuti, in oppido Cucuso Cappadociæ repererunt, palam curauère strangulandum, Philippo præfecto, qui illorum hæreseos præses fuit, & perditorum consiliorum minister, carnifice ad eam rem vsi. Eiusmodi cædibus nobilitata est Ariana blasphemia. Nam talia scelera contra Dei famulos admissa, furori eorum aduersus vnigenitum Dei filium accenso pulchrè responderunt.

De Macedonio & hæresi ab eo introducta.

CAP. VI.

VBI autem Paulum hoc modo ad mortem, imò vero ad regnum cælorum miserant, Macedonium in eius locum sufficiunt: què quoniam pari ratione cum ipsis blasphemiam contra spiritû sanctû usurpabat, suæ opinionis & doctrinæ fautorê existimarunt. Verû nõ ita multò post, istû quoq; de episcopatû illiº gradu, ppter ea deiecerunt, quòd què sacra scriptura filiû Dei nominat, creaturâ vocare recusauit.